

Linda Maria Koldau

Jante Universitet

Episoder fra livet bag murene

Bind 3: Totalitære strukturer

Med forord af Lars-Christian Brask

tredition®

www.tredition.de

© 2013 Linda Maria Koldau

1. udgave 1. oplag

Omslagsbillede: Soldiers from the Korean People's Army look south while on duty in the Joint Security Area

© Public Domain (U.S. Army official Korean Demilitarized Zone image archive)

Forlag: tredition GmbH, Hamburg

ISBN: 978-3-8495-0266-9

Printed in Germany

Webside knyttet til bogen:

www.jante-universitet.wordpress.com

Bogen kan købes via: www.tredition.de/shop/
(udleveres i Danmark)

Das Werk, einschließlich seiner Teile, ist urheberrechtlich geschützt. Jede Verwertung ist ohne Zustimmung des Verlages und des Autors unzulässig. Dies gilt insbesondere für die elektronische oder sonstige Vervielfältigung, Übersetzung, Verbreitung und öffentliche Zugänglichmachung.

Bibliografische Information der Deutschen Nationalbibliothek:

Die Deutsche Nationalbibliothek verzeichnet diese Publikation in der Deutschen Nationalbibliografie; detaillierte bibliografische Daten sind im Internet über <http://dnb.d-nb.de> abrufbar.

Fra Forår 2012: ”Det er ikke hensigtsmæssigt, at du forlader dit kontor”

1. Kontorarrest

Instituttleder Nick Larsen nægter ikke kun at tale om de problemer i mine arbejdsvilkår, som jeg siden 2010 har bedt ham om at drøfte. I sin mail redegør han også for, hvordan han har tænkt sig at håndhæve den kontorarrest, dekanen har pålagt mig. Som ordholden medarbejder har jeg sendt ham en liste over de foredrag og konferencer, hvor jeg skal deltage i marts, april og maj 2012. Det har kostet mig megen umage at planlægge disse eksterne forpligtelser, eftersom universitetet, som sædvanlig, ikke har meldt ud i god tid, på hvilke ugedage min undervisning skal ligge. Til sidst er det lykkedes: Disse foredrag repræsenterer ikke nogen som helst kollision med mine forpligtelser på instituttet – og de gør Jante Universitet ”synligt” i diverse europæiske lande. Så vil ledelsen nok acceptere dette eksterne arbejde på Jante Universitets vegne.

For god ordens skyld har jeg i min mail nu også spurgt min instituttleder, om det ville være et problem, hvis jeg går til aftalte møder med kolleger på andre institutter for at drøfte vores samarbejdsplaner. Fælles forskningsprojekter, fælles ansøgninger – alt det, som Jante Universitet kræver af os. Lige nu er det særlig vigtigt, fordi dekanen har dekretet, at alle videnskabelige medarbejdere fra nu af skal tilhøre en af fakultetets forskergrupper. Det er ikke længere tilladt, at man kun tilhører internationale forskergrupper. Man skal også være en fast del af familien – om der findes fælles forskningsinteresser og fælles kvalifikationer eller ej. Derfor er alle videnskabelige medarbejdere meget optaget af at planlægge forskergrupper og skrive udkast for dem. For det er slet ikke sikkert, at dekanen også vil give lov til de forskningsinitiativer, der bliver fremlagt. Alle er bange for, hvordan deres arbejde i fremtiden vil blive fastlagt og begrænset. Alle forsøger at redde lidt af deres selvstændighed som forskere.

For at udarbejde fælles projekter skal der være en hel del møder. Og så har jeg også mit samarbejde med diverse kolleger fra Sprog, Litteratur og Kultur. Vi er nu alle en del af Nick Larsens storinstitut for Æstetik, Medier og Kommunikation. Der er bare det, at vi ikke sidder i samme bygning. Mon jeg vil få lov til at passe de nødvendige samarbejds møder med mine instituts-

kolleger på den anden side af gaden, hvis advarslen egentlig siger, at jeg skal sidde på mit kontor hele dagen?

Institutlederens svar er kort og kontant:

Mht. de forskellige arrangementer, du opridses, må jeg sige, at det i den kommende tid grundlæggende handler om at medvirke til at få genoprettet samarbejdet i afdelingen, og derfor er det er meget uhensigtsmæssigt, at du oven i sygefraværet ønsker at deltage i så meget, der ligger uden for instituttet. Jeg har brug for at få programmer for arrangementerne, så jeg kan tage konkret stilling til dem. For at maksimere din tilstedeværelse vil det være nødvendigt at udskyde aktiviteter til senere. Ligeledes vil det ikke være hensigtsmæssigt, at du bruger megen tid på at være andre steder på Jante Universitet i den kommende periode.

Nu har jeg det sort på hvidt. Ifølge institutlederen er det altså ”hensigtsmæssigt”, at jeg *opgiver* mit samarbejde med mine direkte kolleger fra andre afdelinger her på Jante Universitet – fordi jeg ikke længere har lov til at forlade institutsbygningen.

Hvad forestiller ledelsen sig egentlig ved ”tilstedeværelse” – skal jeg sidde på mit kontor hele tiden for at ”genoprette det gode samarbejde”? Og det på en afdeling, hvor mine ”kolleger” ikke længere har talt med mig i mere end ét år – længe inden jeg turde ytre offentlig kritik?

Mon jeg får lov til at forlade mit kontor for at gå på toilettet på den anden ende af gangen – eller er det heller ikke ”hensigtsmæssigt”? Mon jeg har brug for institutlederens godkendelse til det? Men hvad så, hvis jeg ikke fanger ham på hans mobiltelefon? Så vil vi nok få et ildelugtende problem på mit kontor – det ville faktisk være et passende symbol på Jante Universitet i sin helhed.

”Hvordan ser ’kontorarrest’ for en professor ud?” vil folk i Danmark og i udlandet senere spørge mig. De kan ikke forestille sig, hvad kontorarrest er – og hvorfor den ødelægger netop det akademiske arbejde, jeg skal yde.

Efter flere ugers sygdom og den meget opslidende skandale om min sag vil jeg nu endelig komme tilbage til mit eget arbejde. Jeg skal færdiggøre en videnskabelig artikel om klosterkultur i 1400-tallet. Der findes en fremragende kilde hertil i Danmark, en kilde, jeg allerede har inddraget i artiklen. Men jeg er nødt til at se den igen for at afklare de sidste åbne spørgsmål. Problemet er: Den lille bog fra det middelalderlige kloster ligger på Det Kon-

gelige Bibliotek. Altså i København. Jeg har ikke lov til at forlade mit kontor her i Jante. Hvordan skal jeg nu overholde min deadline for denne artikel?

Jeg vil gerne fortsætte med at drøfte de projekter, diverse kolleger her på Jante Universitet gerne vil gennemføre med mig. Men jeg har ikke lov til at forlade min institutsbygning i arbejdstiden. Vi kunne selvfølgelig prøve at afholde vores projektmøder her på Barakken – selvom det nok ville være rent til grin, fordi alle de fem lektorer, der ønsker at være med i vores projektgruppe, sidder i samme bygning i Akademikerparken. Nå, så kommer gruppen simpelthen på besøg hos den arresterede professor.

Men mit kontor er alt for lille – det er umuligt at sidde der med mere end én besøgende. Mon jeg får lov til at bruge vores mødelokale? Det ligger på samme gang, altså ikke alt for langt væk fra mit kontor. Men det er *afdelingens* mødelokale. Mine kolleger vil sikkert være vrede over, at jeg drister mig til at benytte det fælles mødelokale til mine egne projekter.

Ja, hvordan ser sådan en kontorarrest ud? Jeg skal tilbringe tid ”tilsvarende en hel arbejdsdag” på mit kontor. Altså godt og vel syv timer om dagen. Eftersom jeg er nødt at lave noget arbejde på biblioteket senere på dagen, begynder jeg simpelthen kl. 7 om morgenen. Så kan jeg forlade kontoret kl. 14.00.

Da jeg ankommer, er der fuldkommen tomt i bygningen. Kl. 7.00 er da også lidt tidligt. Men – hvordan måler institutlederen egentlig, at jeg er her og begynder mit arbejde? Skulle jeg skrive ham en mail? ”Kære institutleder, jeg sidder nu på mit kontor og har påbegyndt mit arbejdsdag. Hvis du vil tjekke, at jeg taler sandt, kan du gerne ringe til min kontortelefon.”

Da jeg senere på dagen forlader kontoret, kan jeg heller ikke se nogen, der står og kontrollerer mine arbejdstider. Hvordan vil ledelsen så kunne evaluere, om jeg har holdt mig til advarslens krav? Måske skulle vi indføre kontrollkort for ansatte under arrest?

Omkring ved ni-tiden hører jeg liv på gangen. Jeg har ladt min dør stå åben – min tilstedeværelse en hel arbejdsdag skal jo bidrage til at ”genoprette det gode samarbejde” her i afdelingen. Så viser jeg demonstrativt med min åbne dør, at jeg er til stede. Og gerne parat til hilsener, snak og ”dialog”.

Men selvfølgelig kommer der ikke nogen forbi. Min afdelingskollega Søren Olsen er faktisk nødt til at gå forbi mit kontor for at nå frem til sit eget kontor. Jeg kan høre, hvordan han haster forbi. ”Hej, Søren,” råber jeg – bare for at genoprette det gode samarbejde. Intet svar.

Senere på dagen er jeg nødt til at tage nogle fotokopier. Kopirummet ligger i den anden ende af gangen. Det er temmelig langt fra mit kontor, fordi Barakken har meget lange gange. Mon jeg har brug for en tilladelse, når jeg forlader mit kontor? Jeg lader kontordøren stå vidt åben, bare for at demonstrere, at jeg ikke har forladt bygningen.

I kopirummet står jeg og nynner, mens jeg laver de uendelige fotokopier til undervisningen. Vi skal jo helst ikke opfordre de studerende til selv at tage kopier til deres studiemateriale – da jeg sidste semester prøvede at ”aktivere” de studerende på denne måde, kom der klager i slutevalueringen. De studerende kunne ikke lide, at de skulle ”bruge så megen tid på at tage kopier”. Således er det simpelthen professoren med sin dyre arbejdstid, der tager dem for dem.

Pludseligt går døren op. Søren kommer ind – og står lamslået. Ansigt til ansigt med mig: Det havde han ikke forventet. Inden jeg når at hilse, drejer han rundt på hælen og styrter ud. ”Var det din artikel, der netop er blevet printet ud?” råber jeg efter ham. ”Jeg har lagt den her ved siden af kopi-maskinen!”

Intet svar.

For at komme tilbage til mit kontor er jeg nødt til at gå igennem instituttets fælles frokoststue. Enhver afdeling plejede at have sin egen frokoststue, én på hver sal, hvor folk fra samme afdeling sad sammen og snakkede i frokostpausen. Det er blevet afskaffet: For ét år siden blev alle afdelingsfrokoststuer nedlagt, og instituttet investerede en masse penge i at oprette én fælles frokoststue, netop på Musikafdelingens sal. Denne fælles frokoststue skulle øge fornemmelsen af, at hele instituttet udgør en stor familie.

Når jeg nu, efter flere ugers fravær, går igennem denne frokoststue, er det påfaldende, hvor øde den ligger hen. Men til gengæld har nogle kolleger rykket bordene sammen: På den ene side findes der nu et langt fælles bord, hvor familiens loyale medlemmer rykker sammen omkring frokosttid. Lige nu sidder professor Steen-Edlef Lauritsen der og holder hof. Selvfølgelig hilser han ikke på mig – det var nok for pinligt med den artikel, han publicerede mod mig, der i den grad gav bagslag for ham.

Men her på Barakken er han sikker: Her er han omgivet af sine vasaller. Selvfølgelig sidder der alle hans undergivne fra Litteraturafdelingen. Ved hans højre hånd sidder lektor Mikkil-Rolf Nedergaard Torbensen, der startede her som studerende og blev opdraget af Steen-Edlef igennem hele sin akademiske karriere. Nu forventer Mikkil-Rolf at efterfølge Steen-Edlef i

dennes professorat, når han endelig går på pension. Jeg studser, da jeg tænker på det – ønskede Steen-Edlef ikke at forlade den akademiske verden i 2010 for at ”lave noget helt andet, måske lidt udviklingsarbejde i de varme lande”? Nu skriver vi 2012, og professoren sidder stadig på Barakken, omgivet af sin loyale familie.

Mette-Lise Nedergaard Kallesen er også bænket ved det joviale stambord. Det var jo Mikkel-Rolf og hende, der dengang i 2010 spurgte mig om noget ”sparring” til deres disputats-projekter – og så holdt de op med at tale med mig, da jeg med al min erfaring i den internationale forskning vovede at sige, at jeg ikke stoler på humanistiske projekter, der fremfor alt bygger på teori. Nu, efter den store mediedebat om ledelsens lovstridige advarsel, møder de ikke engang længere mit blik, når jeg ser på dem.

Det her er minsandten Barakkens ”lykkelige familie”. Kort tid senere vil Mette-Lise Kallesen undertegne en Facebook-statement: ”Vi kan ikke vente på, at Liane Sophie Kaalund endelig forlader landet og vi får vores ro igen”. Flere lektorer fra Barakken – som jeg slet ikke kender – vil undertegne denne statement med ”kan lide det”. Men vi taler altså ikke om krænkende adfærd eller mobning i Barakkens lykkelige familiekultur.

Og så sidder jeg på mit kontor igen. Det begynder at føles latterligt at lade døren stå åben. For mine kolleger er dette tegn på dialogparathed kun generende. De haster forbi uden et ord, uden et blik, når de alligevel er nødt til at gå forbi min kontordør.

Okay, as you like it. Jeg forstår stadig ikke, hvorfor de er så vrede på mig. Hele debatten i februar og marts gik slet ikke på den her afdeling, slet ikke på det lave niveau i den musikvidenskabelige uddannelse. De blev altså ikke krænket i den store debat. Fra ledelsen har mine kolleger desuden fået den skriftlige bekræftelse, at de har opført sig perfekt, at der ikke er foregået mobning, og at *jeg* er den slemme her på afdelingen. Faktisk sidder jeg nu her i bodskjorte og har kontorarrest, fordi jeg har ødelagt det gode samarbejde i denne harmoniske afdeling.

De kunne altså triumfere. Hvorfor undgår de alligevel enhver øjenkontakt og hilser ikke en gang på mig?

Var det ikke meningen med denne farce, at vi nu skal ”genoprette det gode samarbejde”?

Læs også historiens første del...

Linda Maria Koldau

Jante Universitet. Episoder fra livet bag murene

Bind 1: Den skønne facade

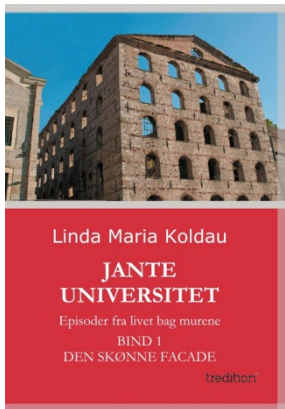
Hamborg: tredition, 2013

464 sider

ISBN 978-3-8495-0351-2

35,00 € (paperback) – 45,00 € (hardcover)

28,00 € (e-book)

Den tyske professor Liane bliver headhunted som international stjerneprofessor til Jante Universitet. Hun forudsætter, at internationale standarder gælder på Jante Universitet – høj kvalitet, ansvarsbevidsthed og akademisk hæderlighed – og tror på dekanens og institutlederens løfter om fremragende arbejdsvilkår. Men i løbet af ét år opdager hun et forfærdende system bag universitetets facade. Det system har intet at gøre med akademisk niveau og kritisk tænkning. *Den skønne facade* fremlægger, hvordan der arbejdes med magtspil og absurde studieordninger på et dansk universitet, mens det skønne ydre foregiver et niveau "i verdensklasse".

Kan bestilles på:

<http://www.tredition.de/?books/ID28801/Jante-Universitet>

eller via Amazon

Se også bogens website:

www.jante-universitet.wordpress.com

...og fremlæggelsen af hele uddannelseskatastrofen.

Linda Maria Koldau
Jante Universitet. Episoder fra livet bag murene
Bind 2: Uddannelseskatastrofen
Hamborg: tredition, 2013
532 sider
ISBN 978-3-8495-0350-5

35,00 € (paperback) – 45,00 € (hardcover)
28,00 € (e-book)

Professor Lianes ihærdige forsøg på at opbygge et funderet arbejde i et mere og mere kvælende arbejdsmiljø bliver mødt med afvisning, censur og efterfølgende chikaner – indtil hendes sidste udvej endelig er at henvende sig til medierne. *Uddannelseskatastrofen* fremlægger et skræmmende billede af en fuldkommen udhulet universitetsuddannelse baseret på virkelighedsfjerne teorier og store DJØF-dansk-ord, som allerede har berøvet flere generationer deres ret til et funderet studium. Konsekvenserne rammer hele samfundet og svækker Danmarks internationale konkurrencedygtighed.

Kan bestilles på:
<http://www.tredition.de/?books/ID28800/Jante-Universitet>
eller via Amazon

Se også bogens website:
www.jante-universitet.wordpress.com

Forfatteren

Professor Dr.phil. Linda Maria Koldau er research professor i kulturhistorie på Utrecht Universitet i Holland og arbejder p.t. som Marie Curie Fellow på Kiel Universitet. Derudover har hun etableret sit eget akademi med virksomhedskurser og konsulentarbejde i organisationsanalyse og effektive arbejds-metoder.

Oprindeligt uddannet som professor i musik-videnskab har professor Linda Maria Koldau imidlertid publiceret bøger om kulturhistoriske emner såsom Titanic, ubåde, tsunamier, mid-delalderlig klosterkultur samt musik og nationalisme. Flere af hendes bøger er blevet prisbelønnet, og hun har holdt flere end 100 foredrag i Europa, USA og Asien.

I Danmark er Linda Maria Koldau kendt som universitetsdebatør. Hendes "sag" på Aarhus Universitet udløste en af årets største mediedebatter i 2012.

Se også <http://janteuniversitet.wordpress.com/author>
eller <http://uu.academia.edu/LindaMariaKoldau>

Foto: ©Foto/medie afdelingen Moesgård, Mads Dalegaard